

nega skupnega prijatelja doktorja Anteja Rukavine iz Gospića ni več med živimi. Peš je šel skozi mestni park Kolakovac, ko sta se ob pol dveh popoldne nanj podrli dve veliki smreki. Prepeljali so ga v gospiško bolnišnico, vendar ga zdravniki niso mogli rešiti. Smreke so poškodovale sovražnikove granate, prelomili pa sta se in padli, ker je bila takrat močna burja.

Najprej nisem mogel verjeti tej tragični vesti, potem sem začel dojemati.

Malo je ljudi, ki so tako ljubili gore, kot jih je **dr. Ante Rukavina**, veterinar in direktor Veterinarske postaje v Gospiću od leta 1964 do 1983, ki je imel še predvsem rad svoj Gospić, čigar uso do je delil tudi pod granatami. Rad je imel svojo Liko in Velebit. Tej gori, ki je za Hrvate enako sveta, kot je za Slovence Triglav, je Ante pripadal z vsem svojim bitjem. Kadarkoli je izšla hrvaška planinska revija Hrvatski planinar, sem najprej pogledal, kaj je naš Ante spet lepega napisal o Velebitu.

Ob neki priložnosti sem mu navdušen nad njegovimi prispevki v pismu povedal, da je on za Velebit to, kar je bil Italijan Amerigo Vespucci za Ameriko.

Hrvaški planinci in planinci njegovega matičnega društva Visočica, pa ne samo oni, ampak celotna hrvaška planinska organizacija, so naenkrat in nepričakovano ostali revnejši za plemenitega človeka, ki vsega tistega lepega, kar je doživel in občutil v gorah, ni obdržal samo zase, ampak je to vedno želel povedati še drugim s številnimi predavanji ter pustiti napisano sled o tistem, kar je videl na svojih planinskih potepanjih. Pogosto je dejal: »Kolikor več človek hodi po Velebitu, toliko bolj ga privlači, toliko dražji mu je in lepši.«

Pet vrhov v južnem Velebitu, ki so bili do takrat brezimni, je na njegov predlog in na njegovo pobudo dobilo ime: Petar Zoranić, Brundo, Ivanov vrh, Ognjište in Pogača.

Dr. Ante Rukavina, veterinar, planinec in hrvaški književnik, nam je zapustil tri knjige potopisov in esejev o Velebitu. V knjigo Po velebitskih stezah, ki je bila prvič objavljena leta 1979, je uvrstil izbor potopisov in esejev o Velebitu. Drugo izdajo iste knjige so natisnili leta 1991. Zgodovinska in potopisna preučevanja o velebitskih verskih objektih je pripravil za objavo leta 1989, ko je bila ta knjiga z naslovom Zvonovi pod zvezdami tudi natisnjena. V knjigi Baške Oštarije in širša okolica, natisnjeni leta 1991, je izbor esejev in potopisov o osrednjem delu Velebita.

Še dve knjigi dr. Anteja Rukavine čakata na natis. Avtor je eni dal naslov Po velebitskih vrhovih, drugi pa Iveri s planinskih jas, medtem ko je v tretji literarno obdelal doživljaje, raziskovanja in srečanja, povezana z njegovim veteri-

narskim poklicem in ji dal naslov Konji, vranci razigrani.

Koliko načrtov pa je pokojni Ante še imel, a mu jih je smrt v 66. letu življenja preprečila!

Žalosten je bil ponedeljek, 31. januarja letos v Gospiću, kjer se je dr. A. Rukavina rodil 4. oktobra 1928 in kjer je leta dolgo deloval in dosegal pomembne uspehe pri razvoju živinoreje in veterinarstva v Liki.

Na zadnjem slovesu od svojega sina in rodoljuba ter zaslužnega meščana se je zbralo nekaj tisoč ljudi. Prišli so z vseh strani: iz Otočca, Karlobaga, Perušića, Senja, Zagreba, največ pa jih je bilo iz Gospića, katerega zgodovino je dr. Rukavina prav tako hotel popisati.

— Boleče je spoznanje, — mi je pisala njegova hčerka Nina, — da našega očka ni več. Tolažimo se z mislimi, da je na enem od svojih planinskih potepanj po Velebitu in da se bo kot vedno vrnil.

Tomislav Jagačić

Pavletu Juriću v spomin

Ne samo naše Planinsko društvo Ruše, tudi mnogi planinci in alpinisti drugod po Sloveniji in prek njenih meja smo izgubili prijatelja in vzornika. V pričetku zlate jeseni svojega življenja je letošnjega 2. februarja odšel od nas, hudo nam je za njim, ven-

dar je bilo njegovo življenje, četudi prekratko, tako polno lepote duha in narave, da lahko rečemo, da ga je zares znal živeti. Živeti z opojnostjo in bogastvom narave.

Padel je še en steber našega planinskega društva, dolgoletni član upravnega odbora in v letih 1979 do 1982 predsednik društva.

Rojen 10. oktobra 1935 se je **Pavle Jurić** že v študentskih letih v Ljubljani zaljubil v planine. Kot član Planinskega društva Univerza, kasneje Akademskega planinskega društva Univerza, je prosti čas preživljal na planinskih taborih v Tamarju in kot tak imel nekaj časa na skrbi oskrbništvu Tamarja pod Jalovcem. Dolina Tamarja z okoliškimi vrhovi Poncami, Travnikom in Jalovcem je takrat postala njegov najljubši planinski kotiček, kamor se je nenehno vračal.

Prav tam v Tamarju se je vsak zadnji konec tedna v maju redno srečeval s svojimi planinskimi prijatelji iz študentskih let. Obujali so spomine na prehojene poti in preplezane stene ter vsakič opravili skupno turo na Kotovo sedlo. Teh srečanj se je Pavel izredno veselil in nam o njih z navdušenjem pripovedoval.

V letu 1958 je kot eden izmed glavnih strokovnih sodelavcev in svetovalcev kot alpinist sodeloval pri snemanju filma »Vzpon«, ki so ga posneli z režiserjem **Mirkom Mahničem** in snemalcem **Vikijem Pogačarjem** v stenah Jalovca. Pri snemanju v steni je Pavel strokovno in odgovorno skrbel za varnost in neposredno varoval kamermana, tako da so film sploh lahko posneli.

To obdobje je bilo pomembno in bogato v Pavlovem življenju. Ustvarjal je film, skupaj s soplezalcema **Butinarjem** in **Valantom** preplezal prvenstveno plezalno smer, »Srednjo varianto smeri Jesih—Lipovec« v steni Travnika, ter spoznal svojo ženo Benjamina iz znane družine Meškovich, ki je imela kot on rada gore. Vedel je: če se bosta ujela v ljubezni do gora, se bosta ujela v vsem drugem.

In tako je bilo. Skupaj sta preplezala zahtevne plezalne smeri Hornovo v Jalovcu, Herletovo v Ojstrici, Dolgo nemško v Severni steni Triglava, grebensko prečita Savinjske, Kamniške in druge Alpe. Njegov poslednji alpinistični podvig je bilo plezanje v steni Raduhe oktobra 1989. leta (»Platke«).

Pavel je nadvse ljubil skale, gore v vseh letnih časih, pri srcu mu je bilo turno smučanje, alpinizem pa je bil zanj še poseben izziv. Ljubil je prebujanje jutra v gori, to govorico tišine, sončni vzhod, bleščečo belino snega.

Planinske poti je poznal do potankosti, rad pa je iskal nove, neodkrivke, take, ki jih je ustvarila narava sama. Eno od takih prečudovitih, a izredno zahtevnih tur z nočnim bivakiranjem v steni sta opravila s svakom Zvonkom septembra leta 1992 v Julijskih Alpah, in sicer v zahodni steni Vevnice.

Ta prečudoviti, skrivnostni in svobodni planinski svet je rad doživljal predvsem s svojo ženo, s sinovoma. Načrtovali so svoje poti in se veselili letošnje zgodnje pomladi, ko bi pohiteli pozdraviti svoje gore.

Veliko novih znancev in prijateljev je spoznal na svojih poteh, v planinskih kočah, na vrhovih, v stenah. In mnogo jih je Pavel varno popeljal v hribe. Prav zato ga bodo še posebej pogrešali njegovi sosede — planinci iz Aškerčeve ulice. Imel je prav neverjeten smisel za orientacijo in je vedno znal najti varno in pravo pot. To pot je delil z nami, popeljal nas je v višave in nas naučil, kako se vidi dlje od vsakdanjega življenja.

Delčke svojega srca in duše je pustil v generacijah, ki jih je vzgajal, pa tudi na vseh svojih planinskih in alpinističnih poteh. Tako živi in bo vedno živel z nami ter nas opozarjal, kje in kako naj zabijemo klin, kateri je pravi oprimek in kam vodi prava pot.

Zato se ti, dragi Pavel, v imenu Planinskega društva Ruše in v svojem imenu iskreno zahvaljujem za vse, kar si nam dal in nas naučil. Spoštovani družini izrekam iskreno sožalje.

Ruški planinci sočustvujemo z vami, trdno odločeni nadaljevati svetlo in trajno Pavlovo sled, ki kljubuje smrti.

Pavel Jurič je za svoje delo v planinstvu leta 1981 prejel srebrni in leta 1986 zlati častni znak Planinske zveze Slovenije.

Stane Pogajen ml.

Anki Capuder v spomin

Lahen veter je zibal palmine veje in božal razgreto peščino. V plitvi kristalno čisti vodi so se igrali otroci. Črni mladci lepih mišičastih teles in bleščečih se zob so vabili turiste, naj se z njihovimi čolni popeljejo na

koralni greben in na ogled podvodnega sveta Tihega oceana. Sedela sva na senčni terasi, srkala hladno pivo in Anka mi je navdušeno zatrjevala: »Ženske v službi sploh ne bodo razumele, kako lepo je tu! Kot v raj! Vsega tega ne bi doživela, če ne bi hodila v hribe! Sodelavke se mi režijo, ko lezem v breg in s seboj vlačim težak nahrbtnik, ampak koliko lepih stvari doživim pri tem, ne morejo doumeti. Planinstvo, hribi, narava — to daje mojemu življenju smisel! Ne veš, kako vesela sem, da sem šla na Kilimandžaro!«

Anka je bila takrat srečna. Trenutke veselja, radosti in zanosa je doživljala tudi, ko se je vzpenjala na Olimp, Parnas, slovaške vrhove, ojstrice Durmitorja in Prokletij. Ničkolikokrat je stala na Triglavu, Brani, Planjavi, Storžiču in številnih drugih bližnjih in daljnih gorah. Od vsega začetka našega društva je zavzeto hodila z nami in sodelovala na društvenih akcijah. Veseli smo bili njene družbe in njenega smeha.

Anka je toliko vedela o planinskih, zdravilnih in drugih rožah! Kadar je imela možnost, je pohitela v naravo, v trzinske gmajne. Daleč naokrog ni bilo boljše gobarke. Vsako leto je nabrala zelo dosti jagod, malin, borovnic, kostanja in drugih gozdnih sadežev. Vedno jih je rada delila z drugimi.

Njeni obiski gora in izleti v naravo so bili beg iz krutega vsakdanjika. Življenje Anki ni prizanašalo. Če za koga, potem za Anko res lahko rečemo, da je bila samorastnica. Oče je že v njeni rani mladosti zapustil družino, mati pa je prezgodaj omagala v boju za preživetje svoje hčerke in sina. Mnogo prezgodaj je Anka ostala sama z le nekaj let starejšim bratom — sama s svojimi tiskami, željami in bojem.

Ure samote si je krajšala z ročnimi deli, vezenjem, nešteti gobelini, branjem... Voljo do življenja in boja s težavami je našla v naravi, v